

רצוי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

(שבחי הר"ג)

ע"י ... כלל הדברים — שבכל עניני קדשה ופרישות, הן בתאוות והן במדות והן בעניני יגיעות ועבודות וטרחות ויסורים וכו' בשבילו יתברך, הכל באשר לכל היה חדוש נפלא ונורא מאד, והיה מפשט מכל התאוות ומכל המדות בתכלית, עד שלא נשאר לו משום תאוה ומדה שום שמץ בעלמא, וזכה למעלה נוראה מאד מאד בתכלית המעלה, ואי אפשר לדבר כלל בעצם הפלגת מעלתו, כי כל המוסיף — גורע.

ע"י וכל מה שספרנו עד הנה, אם אמנם כגנות נחשבו כל הספורים הנ"ל לנגדו לפי עצם מעלתו שזכה אחר-כך, עם כל זה ספרנו כל זה מענין עבודתו ודרכו בימי ילדותו, למען נדע ונשביל איך הבחירה הפשית, וכל אדם יוכל לזכות, אם ירצה, למעלה מפלגת מאד, אף-על-פי שנדמה לו, שקשה וכבד עליו העבודה מאד, ואין מניחין אותו לכנס כלל בעבודתו יתברך, כי התאוות והמדות רודפין אחריו מאד, אף-על-פי-כן צריך שיהיה עקשן בעבודתו, ולבלי להסתפל על כל זה, כי בספורים הללו יבין החכם מדעתו איך גם על רבנו הקדוש והנורא, זכר צדיק וקדוש לברכה, עבר גם-כן כל המניעות והכבודות הנ"ל, ועבר בכל זה, ואף-על-פי-כן זכה לשבר הכל, מחמת שרצה באמת בעבודתו יתברך, ובחר בחיים באמת, עד שזכה למה שזכה. ואמר, שאפילו לא היה מזרע האלקי, הבעל-שם-טוב, זכר צדיק וקדוש לברכה, רק ...

(ההמשך מעבר לדף)

זוה בחינת (משלי ג): כתבם על לוח לבך, הינו שיהיו דבורי התורה כתובים בו ממש כמו האותיות הנכתבים בספר תורה ממש: (הלכות בית הכנסת ד', אות ח')

ויך את הסלע

(כ"א)

אמרו רבותינו ז"ל (תקוני זהר תקון כא דף מג.): אלמלא לא הבה משה בצור לא הוי טרחי רבנן בשמעתתא וכו', כי הצור הוא בחינת תורה שבעל פה, כמובא.

והקאת משה בצור זה בחינת שמאלה, שהוא בחינת הכאה, בחינת הינים וגבורות כידוע, ומחמת שמושה רבנו היה מכרח לפל לבחינת שמאלה בשביל פרנסה שהוא בחינת להשקות העדה ובעירם להמשיך להם פרנסה ומחמת שדורו ערערו עליו אז על ידם בא לידי טעות והכה את הסלע במטהו פעמים, דהינו שהתגבר ביותר בחינת שמאלה, כי ה' יתברך אמר לו: ודברתם אל הסלע, כי לא היה צריך לעורר בחינת שמאלה חס ושלום בעבדא ממש, רק

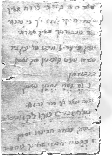

לדבר בנחת אל הסלע, שהוא תורה שבעל פה, ואף-על-פי שצריך להמשיך מים ושפע של פרנסה זה היה נמשך על-ידי בחינת שמאלה דק מן הדק.

ומחמת שמושה רבנו היה קדוש בתכלית הקדשה וכל פונתו היה לשם ה' לבד, על-כן סבר שאי אפשר לו בשום אופן לפל לבחינת שמאלה בשביל פרנסה כי אם על-ידי הכאה ממש כמו שיהיה בפעם הראשון שצוהו ה' יתברך: והכית בצור וכו'.

ובאמת לא כך היה רצון ה' יתברך עכשו, כי אדרבה, בפעם הראשון, הינו בתחלת התגלות התורה היה באמת ההכרח להכות בצור כדי לעורר בחינת הכאה שהוא בחינת שמאלה כדי להמשיך מים לעדה, דהינו פרנסה, אבל אחר כך שכבר נתעורר בחינת שמאלה פשצריכין לפרנסה צריכין דיקא להמתיק בחינת שמאלה ולאכללא שמאלא בימינא ואז דיקא ממשיכין פרנסה.

שבת חקת

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

זאת חקת התורה וכו' פרה

אדמה (ט"ב)

על-ידי שמאמינים בבחינת חקת התורה, דהינו בבחינת המקיפין העליונים הקדושים, שאי אפשר להבינם, על-ידי-זה בעצמו מאירין המקיפים, וזוכה שיתגלה הארת השכל בשלמות מה שאפשר לאנושי להבין, ועל ידי זה זוכה להתלהבות הלב דקדשה, עד שתהא שלהבת הלב עולה

תמיד מאליה בקדשה גדולה, ונמשך עליו טהרת הפרה אדמה ונטהר מכל הטמאות. (הלכות אפטרופוס ב', אות י"א לפי אוצר היראה - אמונה, אות קנ"א)

זאת התורה אדם

(ט"ד)

צריך האדם שיקדש עצמו כל כך בדבורי תורה ותפלה עד שיתבטל לגבי הדבור לגמרי, דהינו שיהיה גופו מחבר וכלול בהדבור כמו הקלף המחבר בהאותיות עד שהקלף עם האותיות הם דבר אחד ממש, כי שניהם יחד הם ספר תורה, כמו כן ממש יהיה הגוף מחבר ונכלל בהדבור עד שיהיה כתוב ונחקק בו היטב. ולא יהיה נכתב ונחקק בגופו שום אות אחר רק אותיות ודבורי התורה כמו קלף של הספר תורה שאין נכתב בו שום דבר רק אותיות התורה, ואזי זה האדם הוא קדוש בקדשת הספר תורה ויותר.

ועליו נאמר (במדבר יט): "זאת התורה אדם". דהינו שהאדם הזה בעצמו הוא התורה, כמובא זה בדברי רבנו ז"ל (בסימן ד אות ו). ועל תלמיד חכם כזה אמרו רבותינו ז"ל (מכות כב): כמה טפשי שאר אנשי דקימו מקמי ספר תורה ולא קימו מקמי צורבא מרבנן וכו'.

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב', טו)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

סיפור השבוע

(שבחי הר"ן)

צו (המשך) ... רק אפלו אם היה ממשפחה הירודה שבישראל, היה זוכה גם כן למה שזכה עלידי עצם עבודתו ויגיעתו, שיגע וטרח מאד מאד בעבודתו יתברך:

צו (כו) והקפיד מאד על אלו האנשים שסוברים, שעקר מעלת הצדיק והשגתו שזוכה הוא מצד הנשמה לבד, מחמת שיש לו נשמה גבוהה מאד, ואמר, שלא כן הדבר, רק העקר תלוי במעשים טובים ויגיעות ועבודות. ואמר פרוש, שכל אדם שבעולם יכול לזכות למדרגה הגבוהה ביותר, פי אין הדבר תלוי אלא בבחירת האדם לבד, אם ירצה לרחם על עצמו ולישב עצמו היטב היטב מה שטוב לפניו באמת וכו', והכל — לפי רב המעשה:

צו (כו) ועל כן אפלו המופתים הנוראים, שראינו מרבנו זכרוננו לברכה, אין אנו עוסקים בזה לספרם, פי אין זה שבה אצלו כלל לפי עצם הפלגת מעלתו, רק ספרנו מה שנוגע לעבודתו יתברך, למען יתעורר המשפיל החפץ באמת, כי אין שום תרוץ בעולם, וכל אדם יכול לזכות למעלות גבוהות, אם ילך ויתנהג בדרך רבנו זכרוננו לברכה, שמבארים כאן בספר זה. והעקר — להיות רגיל מאד בתפלות ובקשות הרבה מאד, ובפרט לדבר בינו לבין קונו בלשון שמדברים בו, להרבות בשיחה לפניו יתברך, לרצות ולפייסו יתברך ולהתחנן לפניו, שיקרבו לעבודתו באמת. ודי בהערה זו לכל החפץ באמת:

● ותעזרנו ברחמיך הרבים, שיהיה לנו כח על ידי עזרת דקדשה להוסיף עו ותעצומות בקדשה שלמעלה, ואתה תשפיע ותתן עלינו תוספות עו ותעצומות מאתך להתגבר ולהתאמץ בעבודתך ובתורתך וביראתך, בכח וגבורה גדולה ובעזרת גדול דקדשה. ולא נתביש מפני המלעיגים, ולא יפל עלינו שום מורא ופחד ובושה, ולא שום חלישות הדעת משום אדם ומשום נברא שבעולם, כי אם ממך לבד נירא ונפחד ונתביש תמיד לבלי לסור מרצונך ימין ושמאל מעתה ועד עולם. ויקים בנו מקרא שכתוב. תנו עו לאלקים על ישראל גאותו ועזו בשחקים. נורא אלקים ממקדשיך אל ישראל הוא נוהג עו ותעצומות לעם ברוך אלקים: (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה כב)

מתפיל

תשי ישראל

שיחות נלהבות מפי רבי ישראל, זצ"ל

זמירות שבת (המשך)

... היתה פאניות סוחר, ממרחק תביא לחמה. ותקם בעוד לילה, ותתן טרף לביתה, וחך לנצרתיה. זממה שדה ותקחהו, הוא לא היה יכול ללכת הלאה מהזממה שדה' - ה'בעל השדה' - בלקוטי מוהר"ן תורה ס"ה. (*)

נח"ל ספר ליקוטי עצות - ערך צדיק נח (ע"פ ליקו"מ סי' ס"ה): יש שדה העליונה ששם גדלים כל הנשמות, ואלו הנשמות צריכים בעל השדה שיעסוק בתקונם, וצריך כל אחד שרוצה לרחם על נשמתו, לבקש ולהתחנן הרבה לפני השם יתברך כל ימיו, שיוכה להתקרב להצדיק הזה שהוא בעל השדה, שהוא מסתכל על כל אחד להביאו אל התכלית האמתית וכו', כי אי אפשר לבוא אל התכלית הטוב הנצחי, כי אם על ידי הצדיק הזה שהוא בחינת בעל השדה העליונה.

נח"ל ספר כוכבי אור - חכמה ובינה, י"ט - כ': וכל אשר ישים את לבו להשיר הזה, יראה בעיניו כי מבואר שם ברמז נפלא התגלות האור הזה, בעוד גברה ליל חשכות גלויתו, ליתן גם היום טרף אמריו הנוראים לאנשי ביתו ומקרביו וכו', ואת אשר זמם ולקח ברשותו השדה הקדושה, להשקות ולגדל את האילנות שהם נשמות ישראל, שנקראים בשם שדה זכרם, כמו שכתוב (ישעיה ה) "כי כרם ה' צבאות בית ישראל" וכו', ואת אשר ביעו"ז חגר מתניו ואמץ זרועותיו לגמור את כל התיקונים הצריכים לזה, אף אם עבר עליו מה שעבר, ואת אשר לא יכבה נרו אשר יוריה עלינו בליל גלויתו וכו'.

עצות ותפילות

צדיק, לא-לה

הקדוש ברוך הוא מְדַקְדֵק עם הצדיקים כחוט השערה, וכשפוגמין כחוט השערה אין פח בידם להמשיך תורה (שם).

אי אפשר לבוא לאמונה שלמה שהוא עקר הכל והיא פלליות הקדשה, כי אם על ידי התקרבות לצדיקי אמת, כי כל עקר אמונת ישראל ממשיכין הם להדור. אבל אי אפשר להתקרב לצדיקי אמת כי אם על ידי עזות. פי יש כמה וכמה מונעים ומתנגדים ואינם מניחים להתקרב לנקדת האמת. וכן עקר פחם הוא רק על ידי עזות דסטרא אחרא. על כן בהכרח שיהיה להאדם עזות דקדשה לעמד נגד עזותם הרע, ויהיה מצחו חזק לעמת מצחם, כי אי אפשר לכנס אל הקדשה כי אם על ידי עזות גדול. ולבוא לעזות הזה הוא על ידי שמחה שהיא עקר העזות וההתחזקות לבל יתביש ויתבטל כלל מפני המלעיגים, רק יהיה עו כנמר נגדם (שם, סימן כב).

● ... חכמי להתקרב לצדיקי אמת, ולמוכיחי אמת. ואזכה שיהיה לי עזות דקדשה, להיות עו כנמר לעמד כנגד עזי פנים שבדור הרוצים להרחיק מצדיקי אמת. ותצילני ותבדילני מן התועים ומן מנהיגי שקר, אשר כל מלכותם והתנשאות שלהם הוא רק על-ידי עזות דסטרא אחרא לבד, שהיא מלכותא בלא תגא, והם משתתרים ומתגאים על עם דל בחנם, אשר אתה לבד ידעת כמה רעות הם גורמים חס ושלום, ולא די שאינם יכולים לקרב אותנו אליך באמת, כי אם שרוצים לרחקנו חס ושלום מנקדת האמת, מצדיקי-אמת, מכשרים אמתיים.

● רחם עלינו ברחמיך ותבדילנו מן הצבועים והשקרנים ממנהיגי שקר, ותן לנו עזות דקדשה שנוכל לעמד כנגד עזותם.

מה שקשה להעולם על מה שצריך לנטע להצדיק לשמע מפיו, הלא אפשר לעין בספרים דברי מוסר. אבל יש חלוק גדול, כי מי ששומע מפי הצדיק בעצמו מקבל דבור לשון הקדש בשלמות דהינו ביראה, ועל ידי זה זוכין להכניע ולבטל רע הפולל שהוא תאות נאוף עד שזוכה לתקון הברית שהוא תקון הכל. אבל מי ששומע מפי אחר מכל שכן כשרואה בספר, רחוק מזה השלמות, עין בפנים ובאות ברית סימן יז (לקוטי מוהר"ן, סימן יט).

יש חלוק גדול בין הלומד מתוך הספר ובין השומע מפי הצדיק בעצמו. כי השומע מפי הצדיק בעצמו בודאי נתקשר נשמתו עם הצדיק בשעת תפלתו שהתפלל קדם שהמשיך התורה (כמבאר בפנים), ויש לזה האדם חלק בבאור הזה. כי על ידי התפלה נתוסף קדשה למעלה, וכל תפלה היוצאת מהרבה נשמות היא מוספת קדשה למעלה ביותר. ומעוררת ביותר לב העליון, וממשיך באורי התורה ביותר, הכל לפי רב אנשים כן יותר קדשתו. גם כל האנשים העומדים בשעת הירוש נכנע רשעתם על ידי הטוב שבחכם הדורש, ובוה מוציא אותם מתחת רשות דסטרא אחרא, ומכניס אותם תחת רשות הקדשה (שם, סימן כ').

על-ידי שעומדים אצל הצדיק בשעה שדורש ברבים, על ידי זה זוכין לבוא לארץ ישראל ולהכניע הרשעים וכל המונעים (שם, סימן כ').